

Falcsik Mari

MAGYAR ÉLETFA

Bartók Béla halálának 70. évfordulóján

a
jövőhöz
érne csúcса
szép-anyásan meg-
simítva vagy kíváncsi
akarattal hegyesen döfködve-
szúrva hogy nyílna meg néki mert már
értené hisz csak beérne ama lenti terebélyes
dús gyökérszet szőrén-szálán felszívódván annyi és
még annyi fajta nedvnek sónak vérteteknek változatos
keveréke az a csakis így éltető így tápláló így építő csakis
így ha majd eleven szövetféle amitől már meg is állhat akár
önmagában azon a szoros-szorító szinte szorongató vékony
szálas-szívós törzsön tartva ezt a nagy gyönyörű lobbos fejet
– a koronát amin át- meg átvillannak fõnn a napnak méz-szín
olvadt forró üveg pálcikái – mert szeretné már a szúrt fényt
ami onnan túlról adja azt amit a messzi rögbõl ismeretlen
mélyben fekvõ rétegekbõl mindenféle nedvet gyűjtõ
szerteterjedt gyökérszet szed fel alulról mert tudná
már mindkettõrõl: fentrõl-lentrõl hogy a törzs
a keskeny kis törzs bármi szálas bármi
szívós így áll meg csak mintha
tényleg önmagában hogy
a nagy lomb így
ágazhat így
terülhet így
lengedez
minden
felé a
világba
hogya
ága és
életes
levelei
nõvén
olyan
erõs
túli
fény
és
olyan
messze
nedvek fölnõvelte
törzsön nõttek életesre hogy az enged
futni minden új világnak irányába és a csúcсán hozzáérni a jövőhöz